

[Villemoes.]

Maade, at det vilde blive umuligt for Kontorerne fortsat at virke. Det tror jeg nu slet ikke vil finde Sted, i alt Fald ikke saa længe vi har den nuværende højtærede Socialminister, men Lovforslaget hindrer altsaa ikke, at Reglerne trækkes op paa en saadan Maade, at det vil blive omtrent umuligt for de omtalte Kontorer at virke. I den førnævnte Skrivelse, som ligger foran mig, siger Foreningen af disse Kontorer — og saa vidt det er oplyst for mig, er Kontorerne Antal af Ekspeditioner saa stort, at det dækker ca. $\frac{3}{4}$ af samtlige Ekspeditioner —, at de med Glæde vil forpligte sig til ikke at optræde paa optrækkerisk Maade. De har ikke det mindste imod, at det bliver forbudt Kontorerne at tage imod Indskrivningsgebyr; de har heller ikke noget imod, at der ikke maa opkræves og modtages mere end 10 pCt. i Provision for anvist Arbejde, og saaledes at Værdien af Forplejning og Kostpenge, som for Tiden er 2 Kr. pr. Dag, bliver afgiftsfri — altsaa bliver Afgiften i Realiteten kun 7—7½ pCt. Man forstaar godt, at Indehaverne af disse Kontorer bliver opskræmt, naar et saadant Lovforslag er ved at blive vedtaget i den danske Rigsdag. De har jo deres lille beskedne Eksistens derved, og jeg vil da ogsaa tro, at de paa mange Omraader har virket tilfredsstillende og skaffet netop to Parter sammen, som passende sammen. Saadanne Kontorer virker jo helt anderledes, end naar et offentligt Kontor ekspederer en arbejdssøgende eller en Anmodning fra en, der ønsker at antage en kvindelig Husassistent.

Kontorerne Bruttofortjeneste er, efter hvad der oplyses, saare moderat. Det er klart, at hvis dette Lovforslag vedtages, maa Ministeriet ogsaa se paa, om der ydes saa store Honorarer, at det er urimeligt. Jeg tror ikke, det sker, og jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil give saadanne Regler til Arbejdsdirektøren, at han kan udstede Bevillinger, der gør det muligt for de nuværende Kontorer, naar de ellers optræder paa ordentlig Maade, at bevare deres beskedne Eksistens.

Men vi gaar jo her i vort Land mere og mere over til dette, at vi skal have Staten til at dirigere alt og alle. Det synes jeg ogsaa skal være Tilfældet, naar det gøres behov, men jeg kan ikke se, at det er nødvendigt i Øjeblikket. Jeg ser, at dette Lovforslag, som nu er vedtaget i Folketinget, skal træde i Kraft den 1. Oktober 1933. Det Lovforslag, som Ministeren fremsatte i Folketinget sidste Efteraar, var beregnet til at skulle træde i Kraft

den 1. April 1934; det vil altsaa sige, at Flertallet i Folketinget har ment, at denne Lov burde man have hurtigst muligt.

Den højtærede Socialminister var inde paa en Omtale af Arbejdskonferencen i Washington i 1919. Det er en Konferenc, som vi jævnlig hører omtalt, men vi maa gøre os klart her i Rigsdagen, at Deltagerne i Konferencen ikke var Folk, der var sendt til Washington med noget som helst Mandat fra den danske Rigsdag til at vedtage endelige Beslutninger. De havde vel ikke andet end ministerielle Direktiver med sig, i alt Fald ikke Direktiver fra den danske Rigsdag. I øvrigt er Rigsdagens Medlemmer i Dag, 13 Aar efter den Tid, for en stor Del andre end dem, der var Medlemmer i 1919. Jeg tror, Danmarks almindelige Syn paa international Lovgivning og Ratificering af internationale Overenskomster bør være dette, at vi heroppe i de nordiske Lande, der allerede før Verdenskrigen havde en meget udviklet social Lovgivning og en human Lovgivning og stod foran sydligere Lande med Hensyn til Statens Optræden overfor de enkelte Borgere, med Glæde kan slutte os til, at man i andre Lande, og navnlig i sydligere Lande, faar en Lovgivning, som nærmer sig den udviklede sociale Lovgivning, vi har under vore Breddegrader. I øvrigt maa det være saaledes, at en Lovgivning for Danmark skal vedtages indenfor Danmarks Grænser og ikke kan have noget med Lovgivningen i Chile, Peru eller Ecuador at gøre. Det er meget godt, at saa meget som muligt skal samles under een Hat, at saa meget som muligt skal være ensartet, men vi maa i vor Lovgivning tage de Hensyn, som vi finder passende efter vort Lands Forhold, og det maa være Flertallet her, som træffer Afgørelsen.

I de sidste Uger har vi her paa Rigsdagen, ogsaa i det høje Landsting, hørt Folk raillere over, at der vedtages en Række Lovforslag med 3 Partiernes Stemmer, og jeg formoder, at vi i Løbet af faa Dage ogsaa vil se det foreliggende Lovforslag vedtaget med 3 Partiernes Stemmer. Det er der ikke noget at sige til, naar der er et Flertal om det, men jeg kan altsaa ikke paa nærværende Tidspunkt tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelse af dette Lovforslag. Grunden er den, at der ikke for mig er forebragt — heller ikke i den højtærede Socialministers Udtalelser her — noget om, at der finder saa store Udskejelser Sted paa dette Omraade, at en Lovgivning er nødvendig.